

РЕШЕНИЕ

№ 10714

гр. София, 27.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова

ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева

Мариета Райкова

при участието на секретаря Цонка Вретенарова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **12441** по описа за **2024** година докладвано от съдия Мариета Райкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Национална агенция за приходите – ТД на НАП С., чрез юрк. Е. М., срещу Решение № 4936 от 11.11.2024г. по НАХД № 16615/2023г. по описа на СРС, 106-ти състав, с което е отменено Наказателно постановление № 635416-F638671/30.05.2022г., издадено от директор на офис „М.“ при ТД на НАП С., с което на Х. Н. Н., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500лв., за извършено нарушение на чл. 125, ал. 5 във вр. с ал. 1 от ЗДДС.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуален закон и че в случая не са налице предпоставките, които да обуславят прилагане на чл. 28 от ЗАНН; не би могло да се говори за липса или незначителност на вредните последици, тъй като извършеното нарушение е формално. Според касатора не са налице и „други смекчаващи обстоятелства“, още повече, че срещу лицето било издадено предходно предупреждение за същото по вид нарушение. Иска се отмяна на атакуваното решение.

В съдебно заседание касаторът чрез юрк. М. поддържа жалбата по изложените в нея съображения. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът Х. Н. Н. не се явява и не се представлява.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита касационната жалба за неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно решение и след като прецени събраните доказателства, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211 АПК и е процесуално допустима, а разгледана по същество е неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

С обжалваното решение № 4936 от 11.11.2024г. по НАХД № 16615/2023г. по описа на СРС, 106-ти състав, е отменено Наказателно постановление № 635416-F638671/30.05.2022г., издадено от директор на офис „М.“ при ТД на НАП С., с което на Х. Н. Н., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 500 лв., за извършено нарушение на чл. 125, ал. 5 във вр. с ал. 1 от ЗДДС.

В решението си СРС е констатирал, чел АУАН и издаденото въз основа на него НП изхождат от компетентни органи. Приел е, че при издаването им са спазени императивните процесуални правила относно форма и задължителни реквизити, съгласно разпоредбите на чл. 40, 42, 43, ал.5, чл. 57 и чл. 58, ал. 1 ЗАНН. Спазени са и съответни давностни срокове, визирани в разпоредбата на чл. 34 ЗАНН, досежно законосъобразното ангажиране на административнонаказателната отговорност на жалбоподателя от формална страна. За да отмени наказателното постановление СРС е приел, че за наличието на съставомерност по чл. 125, ал. 5 във вр. с ал. 1 ЗДДС не се изисква настъпването на вредни последици, но в конкретния случай посоченото неизпълнение не е било от естество да засегне интересите на държавния фиск, доколкото декларацията е била нулева и просрочиято е продължило 3 календарни дни. Позовавайки се на наднационалното законодателство и по – конкретно Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 г. относно общата система на данъка върху добавената стойност съдът е изложил подробни мотиви, че в случая принципите за пропорционалност и ефективност на санкцията при прилагане правото на ЕС са относими и към формалните нарушения, извършени чрез бездействие, Обосновал е, че налагането на санкция за неподаването на декларация в срок, когато задълженото лице не е осъществявало дейност и няма риск от загуба на данъчни приходи, надхвърля границите на подходящото и необходимото, за да се постигне преследваната от ЗДДС цел, отнесена към чл. 273 от директивата за ДДС. Аргументирал е, че органите по приходите не са опровергали постижимостта на тази цел по друг, по-малко обвързващ начин, като макар с процесното НП да е наложена минимално предвидената санкция в размер на 500,00 лв., същата не може да се определи като незначителна и поради това не постига целта, за която е предвидено да бъде наложена; посочил е, че на етапа на съдебното следствие не са представени доказателства за наличието на други нарушения на ЗДДС и подзаконовите актове по неговото прилагане, които биха завишили степента на обществена вредност извършеното нарушение, предмет на настоящото производство, а това мотивира извод, че се касае за инцидентност на противоправното бездействие. В тази връзка, отправеното през 2018 г. предупреждение към въззивника да спазва разпоредбите на ЗДДС съдът е посочил, че не следва да се взема предвид, доколкото са изминали повече от 3 години. Подробно е мотивирал, че неизпълнението на правното задължение в конкретния случай само формално изпълва признаците на нарушението

по чл. 125, ал. 5 във вр. с ал. 1 ЗДДС и не разкрива достатъчна по интензитет степен на обществена опасност, която да оправдае неговото санкциониране; не са накърнени интересите на фиска и не е била затруднена работата на органите по приходите. Предвид изложеното СРС е заключил, че процесният случай е маловажен и наказващият орган е допуснал порок при формиране на вътрешното си убеждение, като имплицитно е отказал да приложи разпоредбата на чл. 28 ЗАНН.

Касационният съд споделя всички изтъкнати във въззивното решение мотиви за маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 ЗАНН. Съгласно § 1, ал.1, т.4 от ДР на ЗАНН "маловажен случай" е този, при който извършеното нарушение от физическо лице или изпълнение на задължение от едноличен търговец или юридическо лице към държавата или община, с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на нарушение или на изпълнение на задължение от съответния вид. Законодателят не е изключил определен вид засегнати обществени отношения, както и формалните нарушения от обхвата на чл. 28 от ЗАНН. От горното определение следва, че при преценката за маловажност освен посочените от АНО обстоятелства, подлежат на разглеждане и редица други, които в тяхната съвкупност да дадат отговор дали нарушението показва по-ниска степен на обществена опасност от обикновените случаи. Вярно е твърдението на административнонаказващия орган, че наличието на вредоносен резултат не е елемент от фактическия състав на нарушението, но нормата на чл.28, ал.1 от ЗАНН не поставя ограничение в приложното си поле

с оглед вида на нарушенията - резултатни или формални т.е. не може да се обоснове извод, че само поради обстоятелството, че в състава на нарушението не се включва настъпване на общественоопасни последици, извършването му не може да бъде квалифицирано като маловажен случай. Елементът обществена опасност е обективен критерий, предопределящ запретеността на всяко административно нарушение и като такъв винаги подлежи на обсъждане, а преценката за наличието на маловажност е фактическа и се предопределя от спецификите на всеки отделен случай. Освен това, настоящата инстанция взе предвид и краткия период на просрочените дни /3дни/ и отстраняването на последиците, извършено преди издаване на НП. Задължението за депозиране на ежемесечна справка-декларация по ЗДДС обезпечава фискалната отчетност, целяща предотвратяване отклонение от данъчно облагане. Налагането на глоба за забавено с 3 дни деклариране обаче, в случая надхвърля границите на подходящото и необходимо за постигане на легитимно преследваните от законодателството цели. Освен това, справката-декларация е била с нулева стойност и реално не са настъпили никакви вреди за държавата от по-късното информирание за месечната икономическа дейност на субекта в един пренебрежимо кратък срок на закъснение. Съдът взе предвид и това, че по делото не са събрани доказателства за други нарушения от страна на жалбоподателя в качеството му на адресат на нормите на специалния закон, както и на други данъчни закони.

С оглед на всички изложени съображения съдът намира, че не са налице твърдените касационни основания, поради което обжалваното решение като постановено в съответствие и при правилно приложение на закона, следва да бъде оставено в сила.

Предвид изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 2 и чл. 222, ал. 2 във
вр. с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София - град, XXVI касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 4936 от 11.11.2024г. по НАХД № 16615/2023г. по
описа на СРС, 106-ти състав.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.